

๒๘

อานิสงส์ ถวายยารักษาโรค

ผู้ใดได้ถวายเภสัชแก่เราตถาคต บุคคลนั้นจักมีแรงใน
สุคติโลกสวรรค์เป็นเวลาแสนมหากัป เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์
จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้ครองทวีปทั้งสี่ ๑,๐๐๐ ชาติ
และไม่่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือเทวดา ก็จะเป็นผู้มีโรคน้อย มี
อาพาธน้อย ไปทุกภพทุกชาติ

อานิสงส์ถวายเป็นยารักษาโรค

๒๕๐

สิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิต คือ บุญกุศลที่เราได้ทำไว้อย่างดีแล้ว บุญจะเป็นเครื่องสนับสนุนให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต การที่เราจะเข้าถึงความเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีได้ก็เพราะบุญ จะเข้าถึงความเป็นพระราชา เป็นพระเจ้าจักรพรรดิได้ก็เพราะบุญ จะเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า หรือเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ก็เพราะบุญ บุญจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดต่อชีวิตของเรา ยิ่งถ้าเราหมั่นชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ ก็จะเป็นเหตุให้เราได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต คือเข้าถึงพระธรรมกายได้อย่างรวดเร็ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน สุตตตสูตร ว่า

“บุคคลใดให้โภชนาหาร แก่ปฏิกาคหผู้ส่ำรวมแล้ว ผู้บริโภคของที่คนอื่นให้ โดยเคารพตามกาลอันควร บุคคลนั้นชื่อว่าให้ฐานะ ๔ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ นรชนผู้ให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ จะไปบังเกิดในภพใดๆ ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มีบริวาร ยศ ในภพนั้นๆ”

มนุษย์ส่วนใหญ่เห็นว่า ความสุขและความสำเร็จในชีวิต ที่ตนได้มานั้น เกิดจากความรู้ความสามารถของตน ที่ได้ทุ่มเทให้กับหน้าที่การงาน อาศัยความขยันหมั่นเพียรไม่ลดละ จึง

ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ซึ่งถือว่าเป็นความคิดเห็น
ที่ถูกต้องในระดับหนึ่ง ส่วนอีกแนวคิดหนึ่งเห็นว่า เป็นเพราะ
เกิดจากพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เวลาจะหยิบจับอะไร
ก็สำเร็จทุกอย่าง สำเร็จอย่างง่ายดาย ทั้งๆ ที่คนอื่นต้องใช้
ความเพียรพยายามมาก จึงจะได้ในสิ่งที่ตนปรารถนา

คำว่า พรสวรรค์นี้ อันที่จริงก็เกิดจากอานุภาพแห่งบุญ
ที่สั่งสมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ผู้มีพรสวรรค์จึงหมายถึงผู้ที่ได้
สั่งสมบุญเอาไว้เป็นอย่างดีแล้ว เมื่อถึงคราวจะประกอบธุรกิจ
การงานใดก็สำเร็จอย่างง่ายดายเป็นอัศจรรย์ อะไรที่คนอื่นเห็นว่า
เป็นเรื่องที่ทำได้ยากนั้น ดูเหมือนจะเป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้มีบุญ
และหากมีพรสวรรค์ควบคู่กับพรแสวงคือมีทั้งบุญที่สั่งสมมาดีแล้ว
ประกอบกับมีความเพียรพยายามทำในสิ่งที่ดี ที่เป็นประโยชน์
ทั้งต่อตนเองและเพื่อนร่วมโลก ก็จะทำให้เป็นคนที่ยิ่งเก่ง
และเฮง นับวันชีวิตก็จะเจริญรุ่งเรือง มีอนาคตที่รุ่งโรจน์ยิ่งๆ ขึ้นไป

ดังเช่นพระพากุลเถระ ที่ท่านเกิดมาพร้อมกับรูปสมบัติ
ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ สมบัติทั้ง ๓ อย่างนี้มีพร้อมอยู่ในตัวท่าน
เพราะท่านได้สั่งสมบุญไว้มาก โดยเฉพาะท่านได้ทำบุญพิเศษ
ที่แตกต่างจากคนอื่นๆ คือ ได้ถวายเภสัชเป็นทานมาหลายภพ
หลายชาติ เกิดมาในภพชาตินี้ ท่านจึงเป็นผู้ไม่เคยเจ็บป่วย
และมีอายุยืนถึง ๑๖๐ ปี

อานิสงส์ถวายเป็นการรักษาโรค

๒๕๒

*ประวัติย่อๆ ของท่านคือ ในอดีตกาล นับย้อนเวลาไป ๑ อสงไขยกับแสนมหากัป ในสมัยของพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า ครั้งนั้นท่านเป็นฤๅษีผู้มีฤทธิ์มาก เหาะเหินเดินอากาศได้ วันหนึ่ง พระอโนมทัสสีพุทธเจ้าทรงแสวงหาที่หลีกเร้น ได้เสด็จมาถึง อาศรมของท่านฤๅษี เมื่อฤๅษีได้เห็นพระพุทธรองค์ ก็รีบ กระวีกระวาดเข้าไปต้อนรับด้วยความเคารพเลื่อมใส และเกิด ปิติโสมนัสว่า เรามีบุญได้พบเห็นพระพุทธรเจ้าผู้เลิศในโลก ได้พบผู้มีบุญบารมี ดีใจเหมือนได้แก้วบรมจักรพรรดิ จิตใจเราจึง เหมือนปลาในหนองน้ำที่แห้งขอด กระโดดขึ้นรับน้ำฝนที่ตกลง มาจากท้องฟ้าฉับใด ฉับนั้น

ขณะเดียวกันนั่นเอง พระผู้มีพระภาคเจ้าเกิดอาพาธ ด้วยโรคลม ฤๅษีจึงเหาะไปหายาในป่า แล้วนำมาปรุงถวายเป็น ครั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยโอสถแล้ว โรคลมในพระอุทร ก็หายไปทันที ท่านฤๅษีดีใจมาก ได้อธิษฐานจิตว่า “ด้วยอานิสงส์ ที่ได้ถวายโอสถครั้งนี้ ขอให้มิสุภาพร่างกายแข็งแรง อย่าได้มี โรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียน”

พระผู้มีพระภาคเจ้ารู้วาระจิตของท่านฤๅษี จึงพยากรณ์ ว่า “ผู้ใดได้ถวายเภสัชแก่เราตถาคต บุคคลนั้นจักรื่นเริงในสุดติ

โลกสวรรค์เป็นเวลาแสนมหากัป เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้ครองทวีปทั้งสิ้น ๑,๐๐๐ ชาติ และไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือเทวดา ก็จะเป็นผู้มีโรคน้อย มีอาหารน้อยไปทุกภพทุกชาติ”

พระฤาษีได้ฟังดังนั้น ยิ่งเกิดความปิติเพิ่มอีกร้อยเท่าพันทวี เมื่อละจากโลกนี้ได้ไปเกิดในสุคติสวรรค์ เสวยทิพยสมบัติเป็นเวลานานมาก ครั้นกลับมาเกิดในสมัยของพระปทุมุตตรพุทธเจ้า ท่านได้เป็นลูกชายของมหาเศรษฐี เมื่อเห็นพระพุทธรองค์ทรงตั้งภิกษุรูปหนึ่งไว้ในตำแหน่งผู้เลิศทางเป็นผู้มีอาหารน้อย จึงตั้งความปรารถนาจะได้ตำแหน่งนั้นบ้าง ท่านได้ตั้งใจสั่งสมบุญ ถวายยาเป็นทานพร้อมด้วยจตุปัจจัยไทยธรรมมากมาย เมื่อไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ บุญส่งผลให้ท่านเป็นเทวดาผู้มีอายุยืนมาก

ครั้นกลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง ท่านได้พบพระวิปัสสีพุทธเจ้า จึงได้ออกบวชเป็นฤาษีอีก ท่านได้เข้าไปฟังธรรมจากพระพุทธรองค์ เมื่อเห็นภิกษุสงฆ์มีอาหารเป็นไขป่า ท่านก็พยายามดูแลรักษาจนทุกรูปหายป่วยเป็นปกติ เมื่อจุติจากอภัพนั้น ท่านได้ไปเกิดในสุคติภูมิ ท่องเที่ยวอยู่ในมนุษย์โลกและเทวโลก ในกัปที่ ๙๑ ไม่เคยพลัดตกไปในอบายภูมิเลย

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๒๕๔

มาในยุคสมัยของพระกัสสปพุทธเจ้า ท่านเกิดเป็นลูกมหาเศรษฐีผู้ใหญ่น้อย ได้บูรณะปฏิสังขรณ์วัดเก่าๆ ที่ใกล้จะร้าง รวมทั้งก่อสร้างพระอุโบสถ ประยูรกายพระสงฆ์ให้มีสุขภาพแข็งแรง ท่านสร้างกุศลตลอดชีวิต ทุกลมหายใจเป็นบุญกุศลตลอดเวลา เป็นต้นแบบของนักสร้างบารมี ที่ควรจะดูไว้เป็นแบบอย่าง เพราะต้นแบบที่ดีคือคำสอนที่ดีที่สุด เมื่อละจากโลก ท่านได้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์และมนุษย์โลก ลั่น ๑ พุทธันดร

จากนั้น ท่านได้มาเกิดอีกในชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย โดยถือกำเนิดในตระกูลมหาเศรษฐีเมืองโกสัมพี ตอนเล็กๆ ขณะที่พี่เลี้ยงพาไปอาบน้ำที่แม่น้ำยมุนา เพื่อความไม่มีโรค เพลิดเพลินจากมือของพี่เลี้ยงลงไปแม่น้ำ ท่านถูกปลาตัวใหญ่อุบไป ถ้าเป็นเด็กอื่น คงสิ้นใจในท้องปลาไปแล้ว แต่เพราะเป็นเด็กมีบุญคนมีบุญแม้มีภัย บุญก็จะรักษาให้ปลอดภัย ปลาตัวนั้นก็ไปติดเบ็ดของชาวประมง ภรรยาของเศรษฐีในเมืองพาราณสีได้รับซื้อปลาไว้ เมื่อผ่าท้องปลาออก เห็นเด็กทารกนอนอยู่ในท้องปลา จึงเกิดความรัก และได้เลี้ยงดูอย่างดีเหมือนลูกแท้ๆ ของตนเอง

แม้จริงของเด็กซึ่งอยู่อีกเมืองหนึ่ง เมื่อรู้ข่าวว่าลูกของตนยังไม่ตาย ก็มาทวงลูกคืน แต่ตกลงกันไม่ได้ ฝ่ายหนึ่งเป็นแม่ผู้ให้กำเนิด อีกฝ่ายเป็นแม่ผู้เลี้ยงดู พระราชาจึงตัดสินยกเด็ก

๒๕๕

ให้เป็นลูกของทั้งสองตระกูล เมื่อท่านเติบโตขึ้นอยู่ครองเรือน
ทั้งสองตระกูล ท่านมีสมบัติมากมาย เพราะพ่อแม่ทั้งสอง
ตระกูลต่างเป็นมหาเศรษฐีประจำเมือง

เนื่องจากท่านเป็นผู้มีบุญมาก จึงได้ครอบครองสมบัติ
มากมาย เป็นเจ้าของโลกียทรัพย์ ทั้งสมบัติของมนุษย์และ
สมบัติในสวรรค์ ก็เคยครอบครองมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ท่านจึง
ปรารถนาโลกุตตรสมบัติซึ่งเป็นอริยทรัพย์อันประเสริฐ เมื่ออายุได้
๘๐ ปี ท่านออกบวชเป็นพระภิกษุ บวชได้เพียง ๗ วันเท่านั้น
ก็ได้บรรลुเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นพระภิกษุที่อายุยืนที่สุด
ในสมัยนั้น คือ ๑๖๐ ปี ตลอดชีวิตไม่เคยเจ็บป่วย ไม่ต้องให้ใคร
มาช่วยพยุง ท่านยังได้รับตำแหน่งเอตทัคคะทางด้าน ผู้มี
อาหารน้อยอีกด้วย

ที่หลวงพ่อเล่ามาทั้งหมดนี้ ก็เพราะปรารถนาจะตอกย้ำว่า
พวกเราเองก็เกิดกันมาหลายภพหลายชาติแล้ว เกิดกันซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า เพราะตายแล้วไม่สูญอย่างที่หลายๆ คนคิดกัน ตราบใด
ที่ยังมีกิเลสอยู่ ก็ยังต้องเกิดกันอีก ดังนั้นการเวียนว่ายตายเกิด
ในสังสารวัฏนี้ ควรให้ดำเนินไปอย่างทรงคุณค่าที่สุด ยิ่งบุญ
บารมีมาก ความสุขความสำเร็จในชีวิตก็มีมาก โดยเฉพาะบุญ
ที่จะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรมนั้นจะต้องสั่งสมกันไปอีกนับภพนับชาติ

อานิสงส์ถวายเป็นบูชาโรค

๒๕๖

ไม่ถ้วน ให้ยึดพระอรหันต์ผู้รู้ทั้งหลายเป็นแบบอย่าง ถ้ารู้ว่
สิ่งใดคือสิ่งที่ดีควรทำ สิ่งใดเป็นหลักที่สำคัญก็จะได้ทำสิ่งนั้น
ให้สมบูรณ์ จะได้สมปรารถนาในการสร้างบารมี เหมือนนักปราชญ์
บัณฑิตทั้งหลาย

โดยเฉพาะพวกเรานักสร้างบารมี มีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่
เป้าหมายที่ปรารถนาให้โลกนี้มีสันติภาพที่แท้จริง ทุกคน
ได้เข้าถึงสันติสุขอันไพบูรณ์ มีเป้าหมายจะช่วยกันรื้อสัตว์ชนลัทร
ไปสู่ฝั่งนิพพาน ต้องอาศัยกำลังบุญกำลังบารมีที่มามากๆ ชนิดบุญ
เกินครอบฟ้า สมบัติเกินกว่าจักรวาลกันเลยทีเดียว

